

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hlušíka, Ph.D. ve věci

žalobkyně: Z. Š.
proti
žalovanému: Krajský úřad Moravskoslezského kraje
sídlem 28. října 2771/117, 702 18 Ostrava
za účasti osoby
zúčastněné
na řízení: M.Š.

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2022 č. j. MSK 78330/2021

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou ze dne 17. 5. 2022 domáhala přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu Frýdlant nad Ostravicí (dál také jen „MUFO“ nebo „stavební úřad“) ze dne 3. 5. 2021, sp. zn. MUFO_S 867/2021, zn. MUFO 13885/2021. Uvedeným rozhodnutím stavební úřad v opakovaném stavebním řízení povolil stavbu „Novostavba RD na pozemku parc. č. XA, k. ú. X“ na pozemcích parc. č. XA a XB v k. ú. X. Opakované stavební řízení bylo vedeno v návaznosti na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 5. 2020, č. j. 25 A 128/2019-44, kterým byl zrušen společný souhlas se stavebním záměrem zn. MUFO 11774/2018, sp. zn. MUFO_S 1902/2018 ze dne 6. 4. 2018 vydaný stavebním úřadem pro záměr Novostavby RD pozemcích parc. č. XA a XB v k. ú. X. Podle žalobkyně z citovaného rozsudku vyplývá povinnost stavebního úřadu ve smyslu § 96a odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona (dále jen „stavební zákon“) rozhodnout usnesením o provedení společného územního a stavebního řízení, v rámci kterého by bylo možné za plného respektování práv žalobkyně, věcně vypořádat její námitky.
2. Žalobkyně zdůraznila, že žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že opakované řízení může vyústit ve dva výsledky; buď na základě původní žádosti stavební úřad vydá opakované stavební povolení, nebo žádost zamítne a bez předchozího řízení nařídí odstranění stavby. I v opakovaném stavebním řízení musí stavební úřad žádost posuzovat podle skutkového a právního stavu ke dni vydání rozhodnutí. Žalovaný se přitom ztotožnil s posouzením stavebního úřadu z hledisek § 111 stavebního zákona a dospěl k závěru, že předložený záměr je v souladu s požadavky zvláštních právních předpisů a se závaznými stanovisky. Stavební úřad rovněž ověřil, že předložená projektová dokumentace je úplná, přehledná a jsou v ní v odpovídající míře řešeny obecné požadavky na výstavbu.
3. Podle žalobkyně se žalovaný ztotožnil mj. s potvrzením fiktivního stanoviska vodoprávního úřadu. Vzhledem k tomu, že závazné stanovisko bylo vydáno na základě fikce, ač ve skutečnosti vydáno nebylo, logicky postrádá náležité odůvodnění, tudíž je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, důsledkem čehož je také nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
4. Napadené rozhodnutí nemá oporu v § 3 správního řádu, neboť nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to ve spojení se vsakem hlubokým 5 m pro dešťovou kanalizaci a se způsobem likvidace splaškových vod do žumpy, když stavební úřad nepostavil na jisto, že stavebník odstoupil od žádosti ze dne 12. 12. 2018 ve věci stavby „Společná kanalizace“.
5. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. K námitce fiktivního závazného stanoviska uvedl, že podkladem žalobou napadeného rozhodnutí bylo závazné stanovisko Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství ze dne 11. 10. 2021, č. j. MSK 97403/2021, které potvrdilo souhlasné závazné stanovisko vodoprávního úřadu MUFO vzniklé ze zákona podle § 4 odst. 9 stavebního zákona, a to postupem podle § 149 odst. 7 správního řádu. Žalovaný, který je vázán obsahem potvrzujícího závazného stanoviska, jeho závěry převzal a citoval je v napadeném rozhodnutí, včetně vyjádření k námitkám žalobkyně.
6. Pokud se týče námitky stran stavby „Společná kanalizace“, zopakoval žalovaný, že již v napadeném rozhodnutí vysvětlil, že řízení vedené vodoprávním úřadem se netýká stavby, která je předmětem opakovaného stavebního řízení, neboť v projednávaném případě mají

být splaškové vody svedeny do žumpy a dešťové vody do retenční nádrže s přepadem do vsaku.

7. Osoba zúčastněná na řízení se ve věci nevyjádřila.

Zjištění z obsahu správních spisů

8. Ze správních spisů soud zjistil, že k žádosti stavebníka vydal MUFO dne 6. 4. 2018 společný územní souhlas a souhlas s provedením ohlášeného záměru povolení ke stavebnímu záměru ke stavbě „Novostavba RD na pozemku parc. č. XA, k. ú. X“. Uvedený souhlas byl k žalobě žalobkyně zrušen rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 5. 2020, č. j. 25 A 128/2019-44. Dne 29. 10. 2020 byla na předmětné stavbě provedena stavebním úřadem kontrolní prohlídka, u níž bylo zjištěno, že je dokončena hrubá stavba RD vč. vnitřních rozvodů a omítek. Stavba je napojena na vodovod, el. energii. Je připravena plastová jímka (žumpa), která není napojena. Však + dešťová kanalizace není realizována. Dle posouzení stavebního úřadu nedošlo ke změnám oproti ověřené projektové dokumentaci.
9. Dne 1. 3. 2021 bylo oznámeno stavebním úřadem zahájení opakovaného stavebního řízení. Součástí spisového materiálu je hydrogeologický posudek zpracovaný Ing. R. S. ze dne 19. 11. 2020. Dne 25. 3. 2021 vznesla žalobkyně v řízení své námitky.
10. Rozhodnutím ze dne 3. 5. 2021, zn. MUFO 13885/2021 povolil stavební úřad v opakovaném řízení předmětnou stavbu. V odůvodnění se podrobně zabýval námitkami žalobkyně, které shledal nedůvodné. Proti tomuto rozhodnutí brojila žalobkyně odvoláním, kde vznesla námitku, že nelze v opakovaném stavebním řízení projednat změnu hloubky vsaku dešťové kanalizace, dále že stavební úřad vydal rozhodnutí, aniž by zdůvodnil, že probíhající řízení ve věci společné kanalizace na pozemku parc. č. XB není překážkou bránící ve vydání rozhodnutí a v souvislosti s touto kanalizací, zda řešení odvodu odpadních a dešťových vod obстоjí právě s ohledem na povolení kanalizace a další.
11. V návaznosti na žalobkyní podané odvolání nechal žalovaný přezkoumat závazné stanovisko vydané vodoprávním úřadem ze dne 11. 8. 2017. Dne 11. 10. 2021 obdržel žalovaný potvrzující závazné stanovisko odboru ŽPZ ze dne 11. 10. 2021, č. j. MSK 97403/2021. Následně rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci soud rozhodl u ústního jednání dne 22. 3. 2023, ke kterému se nedostavil žádný z účastníků, přičemž svou neúčast omluvili a souhlasili s jednáním v jejich nepřítomnosti.
13. Podáním došlým soudu dne 17. 3. 2023 žalobkyně kromě omluvy z nařízeného ústního jednání uvedla ještě další skutečnosti, které však krajský soud vyhodnotil jako zcela irelevantní k projednávané věci, a proto se jimi ani dále nezabýval.
14. Pokud se týče námitky stran závazného stanoviska, které bylo vydáno na základě fikce, ztotožňuje se krajský soud zcela s postupem žalovaného, který v rámci odvolacího řízení s ohledem na námitky žalobkyně postupem podle § 149 odst. 7 správního řádu obstaral potvrzující závazné stanovisko ke koordinovanému závaznému stanovisku č. j. MUFO 22614/2017/KS ze dne 11. 8. 2017, jenž bylo podkladem pro vydání prvostupňového

rozhodnutí, v němž bylo uvedeno, že z hlediska zákona č. 254/2001 Sb. nejsou dotčeny zájmy chráněné tímto zákonem. Nadřízený orgán v potvrzujícím závazném stanovisku uvedl, že na koordinované závazné stanovisko včetně sdělení vodoprávního úřadu je potřeba hledět jako na bezvadný akt a je třeba vycházet z toho, že bylo dne 2. 2. 2021 vydáno závazné stanovisko vodoprávního úřadu tzv. fikcí. Po posouzení všech podkladů dospěl nadřízený orgán k závěru, že umístění a povolení předmětného stavebního záměru je možné, neboť stavbou nejsou ohroženy zájmy chráněné vodním zákonem. Rovněž lze předpokládat, že realizací stavby nedojde ke zhoršení stavu vodního útvaru podzemních vod a nebude mít za následek nedosažení dobrého stavu, potenciálu vod. Nepřisvědčil ani námitce žalobkyně týkající se komplexního neposouzení vsakování srážkových vod v předmětné lokalitě z dlouhodobějšího pohledu.

15. Krajský soud na tomto místě zdůrazňuje, že žalovaný nevycházel ze závazného stanoviska vydaného fikcí, ale z potvrzujícího závazného stanoviska nadřízeného orgánu, z jehož obsahu je zřejmé, že tento se zabýval komplexně námitkami žalobkyně stran vsakování vod u plánované realizace společné kanalizace. Z uvedeného důvodu nelze optikou žalobní námitky považovat napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, když žalovaný závěry potvrzujícího napadeného stanoviska zcela správně přejal a vycházel z nich.
16. Nedůvodnou shledal krajský soud také námitku nedostatečně zjištěného stavu věci ve spojení se vsakem hlubokým 5 m pro dešťovou kanalizaci a se způsobem likvidace splaškových vod do žumpy, když stavební úřad nepostavil na jisto, že stavebník odstoupil od žádosti ze dne 12. 12. 2018 ve věci stavby „Společná kanalizace“.
17. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí věnoval námitce žalobkyně vznesené v odvolání, že nelze opakovaným stavebním řízení projednat změnu hloubky vsaku dešťové kanalizace, když zdůraznil, že jak ve zrušeném společném souhlasu, tak v opakovaném stavebním povolení je dešťová kanalizace popsána shodným způsobem s tím, že hloubka vsaku je stejná. V opakovaném stavebním povolení jsou pouze upřesněny údaje vztahující se k úpravě podloží vsaku, nikoli jeho hloubky. Krajskému soudu tak není zřejmé, jaká skutková zjištění měla být v průběhu odvolacího řízení doplněna a v čem podle žalobkyně tkví nedostatečně zjištěný skutkový vztah ve vztahu „ke vsaku hlubokému 5 m“.
18. Pokud se týče otázky odstoupení stavebníka od žádosti ze dne 12. 12. 2018 ve věci stavby společné kanalizace, ztotožňuje se krajský soud zcela s vyjádřením žalovaného, že řízení ve věci stavby společné kanalizace není překážkou pro vydání opakovaného stavebního povolení, neboť se v projednávané věci předmětné stavby netýká; otázka, zda stavebník vzal zpět svou žádost ze dne 12. 12. 2018 tak není pro rozhodnutí ve věci relevantní.
19. Nad rámec uvedeného krajský soud uvádí, že za situace, kdy byl podepsaným soudem zrušen původní společný souhlas, nebylo povinností správního orgánu rozhodnout usnesením o provedení společného územního a stavebního řízení, jak se mylně domnívá žalobkyně. Je totiž třeba vzít v potaz účinky oznámení záměru pro vydání společného územního souhlasu a souhlasu s provedením ohlášeného stavebního záměru. Podle § 96a stavebního zákona totiž nemá účinky zahájení řízení a nevede se na podkladě takového oznámení správní řízení (viz § 96a odst. 3 ve spojení s § 96 odst. 4 stavebního zákona). Pokud tedy došlo rozsudkem podepsaného soudu ke zrušení společného souhlasu ze dne 6. 4. 2018 a k vrácení věci k dalšímu řízení, došlo tím procesně k vrácení do stavu před vydáním společného souhlasu, tedy do stavu, kdy správní řízení vedeno nebylo. Jestliže kontrolní prohlídkou stavebního úřadu bylo zjištěno, že předmětná stavba byla provedena

v souladu s projektovou dokumentací, bylo zcela namístě vést opakované stavební řízení, jehož byla ostatně žalobkyně účastnicí a také v něm aktivně vznášela své námitky.

Závěr a náklady řízení

20. Jelikož krajský soud neshledal vznesené žalobní námitky důvodné, žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
21. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému nebyla přiznána náhrada nákladů řízení proti žalobkyni, neboť jeho náklady nepřesáhly běžnou úřední činnost. O nákladech řízení osoby zúčastněné na řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 22. března 2023

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu